

そして、パトンは渡された

ส่ง
ต่อ
ไอ
อุ่น
แรง
ความ
หวัง

เสะโอะ ไบโกะ เขียน
สุริรัตนิ วามสว่าพวงนิ แพล

และแล้ว...ไม้พลัดก็ถูกส่งต่อ

ส่งต่อไอรุ่นแห่งความหวัง そして、バトンは渡された

เสะโอ ไมโกะ เขียน
สุวีรรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

ส่งต่อไออุ่นแห่งความหวัง

そして、バトンは渡された

เสะโอ ไมโกะ เขียน

สุรรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

SOSHITE, BATON WA WATASARETA by SEO Maiko

Copyright © 2018 SEO Maiko

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd. in 2018.

Thai translation rights in Thailand reserved by Book Time Co., Ltd.,

under the license granted by SEO Maiko arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไตฟุคุ บริษัท บัค ไทม์ จำกัด

ISBN E-book 978-616-14-0353-9

ประธานกรรมการบริหาร	จินตนา เกลิมชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ	อลีน เกลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา	ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
บรรณาธิการบริหาร	วรุตม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการต้นฉบับแปล	ชลภา เจริญวิริยะกุล
บรรณาธิการเล่ม	พริมากรณ์ ถึงสุข, รุจี บุญยมาลิก
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย	วราภรณ์ สมพล
ศิลปกรรม	รุ่งฤทัย ศรีสุข
พิสูจน์อักษร	ณรงค์ พึ่งบุญพา
ฝ่ายการตลาด	อัคคณัฐ ชมนนุ
ฝ่ายขาย	มนัญชยา ศิริวงษ์
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์	สุรินทร์ บุระณา
จัดจำหน่ายโดย	บริษัท บัค ไทม์ จำกัด 214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150 โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

จากใจสำนักพิมพ์

“ส่งต่อไออุ่นแห่งความหวัง” หนังสือที่พูดถึงการเปรียบเปรยชีวิตของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ชื่อว่า ‘ยูโกะ’ ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่อง ยูโกะคือเด็กหญิงที่โตขึ้นมาพร้อมกับผู้ปกครองที่อาจไม่ใช่พ่อหรือแม่ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิด และถูกเปลี่ยนผู้ปกครองหลายต่อหลายครั้ง แต่เธอก็ยังมีทัศนคติที่ดี มีหน้าจิ้มมองว่าเรื่องของการเปลี่ยนผู้ปกครองนั้นไม่ใช่ปัญหา ต่างกับคนรอบข้างที่ชอบตั้งคำถามเกี่ยวกับเธอในเรื่องนี้อยู่หลายครั้งก็ตาม

หนังสือเล่มนี้ได้พูดถึงชีวิตของเด็กสาวที่มองโลกในแง่ดี และยังถ่ายทอดเรื่องราวของอาหาร คนตรี และชีวิตที่เต็มไปด้วยความฝันของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกสังคมมองว่าเธอเติบโตมาอย่างมีปัญหามาจากการเปลี่ยนผู้ปกครอง แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อเธอสามารถเติบโตขึ้นมาเป็นเด็กสาวที่งดงามได้ เป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นอีกมุมมองหนึ่งของคำว่า ‘พ่อเลี้ยง’ และ ‘แม่เลี้ยง’ นอกจากนี้ยังมีมุมมองของคุณพ่อและคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวในการทำหน้าที่ของตนเป็นอย่างดี ว่าต่อให้ท้ายที่สุดแล้วไม่ว่าครอบครัวที่เลี้ยงดูนั้นจะประกอบด้วยพ่อและแม่หรือต่อให้ไม่ใช่ผู้ให้กำเนิด ต่างก็สามารถมอบความรัก และกลายเป็นครอบครัวที่เปรียบเสมือนครอบครัวแท้ๆ โดยที่ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องทางสายเลือด...

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นหวังว่าผู้อ่านจะได้รับความสุขเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวอันน่าประทับใจ และเติบโตไปพร้อมหนูน้อยยูโกะจากผลงานชิ้นนี้

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

ตลอดช่วงเวลาระหว่างแปลนิยายเล่มนี้ ผู้แปลรู้สึกถึงความรักอันอบอุ่นภายในครอบครัวที่ตลอบบอวลภายในใจ เนื้อเรื่องในนิยายเล่มนี้ชวนให้นึกถึง “ความสุขของกะทิ” เขียนโดยคุณงามพรรณ เวชชาชีวะ ที่ผู้แปลเคยอ่าน บางครั้งโชคชะตาก็ไม่ได้ลิขิตมาให้เราได้พบกับความสุขทั้งชีวิต โมริมิยะ ยูโกะ ตัวละครเอกของเรื่อง แม้จะต้องสูญเสียแม่บังเกิดเกล้าตั้งแต่วัยจำความไม่ได้และพลัดพรากจากพ่อแท้ๆ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์จากการตัดสินใจของตัวเอง จนชีวิตต้องผกผันเปลี่ยนที่อยู่เปลี่ยนผู้ปกครองซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่เธอก็กลับได้รับความรักอย่างบริสุทธิ์ใจจากผู้ใหญ่ใจดีทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต หากมองผิวเผิน คนภายนอกอาจมองว่าเธอมีชีวิตที่น่าสงสาร แต่ปมด้อยเหล่านั้นมิได้ทำให้เธอรู้สึกขาดรักเลย ในขณะเดียวกัน ก็มีมุขตลกน่ารักๆ ชวนให้อิ่มอยู่เป็นระยะๆ ด้วยเหตุนี้ ผู้แปลจึงมั่นใจเหลือเกินว่านิยายเล่มนี้จะทำให้ผู้อ่านอิ่มเอมใจและรู้สึกถึงคุณค่าของความรักที่เกิดภายในครอบครัว มาเติมความรักให้แก่กันนะคะ

สุวีร์รัตน์ งามสง่าพงษ์

Copyright © 2014

ส่งต่อไออุ่นแห่งความหวัง

จะทำอะไรกันดีนะ เข้าของฤดูใบไม้ร่วงที่ท้องฟ้าสดใสสบายๆ รีบ
ก็ลุกจอตกลงไปยังห้องครัว แต่กลับนึกเมนูไม่ออก

เรื่องสำคัญในชีวิตอย่างนี้ต้องคิดให้ดี ไม่เอาดีกว่า พิลึกไป ไม่ได้
จะไปแข่งขันอะไรที่ไหนสักหน่อย จันเอาเกี้ยวซ่าที่เพิ่มพลังให้ดีกว่า อาจ
ต้องใช้พลังงานมากกว่าที่คิด ไม่ได้สิ วันสำคัญอย่างนี้จะให้มีกลิ่นกระเทียม
เหม็นคูลังได้ยังไง จันทำข้าวห่อไข่แล้วเขียนข้อความบนไข่ด้วยชอสมะเขือ
เทศตั้มยะนะ เดี่ยวจะทำให้ยูโกะจิงชนลูกอีกหรือเปล่านะ หรือจะทำฮัมบากุ²
กับข้าวอบชีสกระทะร้อน ลองเรียบเรียงเมนูเด็ดในหัวที่มีเพิ่มขึ้นจนนำ
ตกใจตลอดช่วงแปดปีที่ผ่านมาเนี่ย ถึงทำอะไรให้กิน ยูโกะจิงก็คงบอกว่า
“หนักท้องไปสำหรับตอนเช้า” แต่ก็กินจนเกลี้ยง วันนี้นคงมีเรื่องคุยไม่จบ
ไม่สิ้นแน่ๆ เมนูที่เย็นแล้วยังอร่อยแถมกินง่ายน่าจะเหมาะที่สุด

“คุณโมริมิยะทำเมนูไข่ให้กินมาตั้งเยอะตั้งแยะ แต่ออมเล็ตที่คุณ
โมริมิยะทำเนี่ยนุ่มกำลังดี อร่อยที่สุดเลยล่ะ”

เหมือนยูโกะจิงเคยพูดแบบนั้นนะ จริงสิ ทำแซนด์วิชสอดไส้
ออมเล็ตฟูๆ นุ่มๆ ดีกว่า พอตัดสินใจได้ก็หยิบเนยแข็ง นมสด และไข่
หลายฟองออกมาจากตู้เย็น

¹ คัดลีตัง = ข้าวหน้าหมูทอด (คำว่า “คัดลี” เป็นคำพ้องเสียงกับคำที่มีความหมายว่า “ชนะ”)

² ฮัมบากุ คือ แฮมเบอร์เกอร์แบบญี่ปุ่น เป็นเนื้อบดผสมแป้ง ขนมหั้ว ไข่สด และปรุงรส
ก่อนนำไปย่างแล้วเสิร์ฟ

ตอนที่ 1

1

แยละ ไม่มีอะไรลุ่มใจเลย ถ้ามีปัญหาหรือเรื่องลำบากอะไรสักนิด ก็ดีหรวก แต่หาเรื่องที่เหมาะๆ ไม่ได้เลย ปกติก็เป็นแบบนี้อยู่แล้ว แต่ในสถานการณ์แบบนี้ทำให้รู้สึกผิดทีเดียว

“ครูดคิดว่าเราเรื่องอย่างนั้นก็ไม่ใช่ว่าไม่ดีนะ แต่ถ้าไม่บอกเรื่องที่ลำบากอยู่หรือเป็นทุกข์ใจ ครูก็ไม่รู้หรวก”

อาจารย์มุคะอิที่นั่งอยู่ตรงหน้าพอดีพูดขึ้น

การให้คำปรึกษาแนะแนวอนาคตครั้งสุดท้ายของนักเรียนชั้นมัธยม 5 เป็นการพูดคุยกันแบบตัวต่อตัวกับอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีโต๊ะจัดไว้อยู่ตรงหน้าแท่นสอนคั่นกลาง ห้องเรียนที่ปกติมักจะแคบอัดอั้นแต่พออยู่สองคนแบบนี้แล้วกลับรู้สึกกว้างเหลือเกิน

ฉันไม่ได้ลำบากอะไร แกมเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจก็ไม่มี เลยลังเลว่าต้องตอบยังไงดี

“เรื่องไหนไม่อยากเล่าไม่ต้องเล่าก็ได้ แต่ครูก็อยากรู้เกี่ยวกับเรื่องทางบ้านเอาไว้เหมือนกันนะ ว่าไง โมริมิยะ” อาจารย์พูด

“โมริมิยะ... เอ่อใช่ โมริมิยะ”

พอถูกเรียกว่า “โมริมิยะ” เสียงที่ฉันเอ่ยนามสกุลตัวเองออกมาฟังเหมือนท่องคำศัพท์ อาจารย์มองมาที่ฉันด้วยสีหน้าสงสัย คงจะคิดว่าแม้แต่นามสกุลตัวเองก็ยังไม่แน่ใจอีกหรว

“เอ่อ คือว่า พวกเพื่อนๆ หรือคนรอบตัวจะเรียกหนูว่ายูโกะกันหมด

นะค่ะ จู่ๆ เลยนึกนามสกุลไม่ออก”

พอฉันอธิบายเหตุผลจริงๆ ไป อาจารย์ก็ผงกหัวเบาๆ แล้วพูดว่า
“อืม นันสินะ ยูโกะเป็นชื่อที่เพราะดีนะ”

ถึงยูโกะจะเป็นชื่อพื้นๆ ธรรมดา แต่ก็จริงที่ชื่อนี้ดีละนะ ตั้งแต่เกิด
มาจนอายุ 17 ปี ฉันก็เห็นจริงจางว่าแบบนี้ เวลาได้ยินก็รู้สึกดี แถมคุ้นหู
แต่ข้อดีที่สุดของชื่อ “ยูโกะ” คือเข้ากันได้ดีกับทุกนามสกุล

ตอนลืมนามสกุล ฉันชื่อมิโตะ ยูโกะ หลังจากนั้นก็เปลี่ยนเป็น
ทานากะ ยูโกะ แล้วก็เปลี่ยนอีกสามชื่อ ยูโกะ จนตอนนี้ชื่อโมริมิยะ ยูโกะ
คนที่ตั้งชื่อให้ไม่อยู่แถวนี้แล้ว ฉันเลยไม่รู้ว่าเขาคิดยังไงถึงตั้งชื่อให้แบบนี้
แต่ยูโกะก็เป็นชื่อที่เข้าได้กับนามสกุลไม่ว่าจะสั้นจะยาว จะอลังการหรือ
เรียบง่าย

“เจออะไรมาตั้งเยอะ แต่โมริมิยะก็ยังใจดีสมชื่อเลยนะ”

“เอ่อ ค่ะ...”

จริงอยู่ที่นามสกุลเปลี่ยนบ่อย แต่ฉันก็ไม่ได้ไปเจออะไรมามากมาย
แถมไม่ได้ใจดีตรงไหน เอาเถอะอาจารย์มุกะอิที่ปกติไม่ออกปากชมใคร
อุตสาห์ชมทั้งที ฉันก็เลยต้องกล่าว “ขอบคุณค่ะ” เอาไว้

“แต่ก็ยังรู้สึกว่ามีริมิยะขาดอะไรบางอย่างไปนะ จะว่าเหมือนยังไม่
เปิดใจ หรือว่าเว้นระยะให้มีพื้นที่ส่วนตัวดีล่ะ”

“เอ่อ ค่ะ...”

“ถ้าคิดเรื่องอะไรอยู่ ลองพูดออกมาให้ฟังดูสิ การที่เรามีใคร ก็เพื่อ
อย่างนี้แหละ”

“นันสินะค่ะ”

พวกอาจารย์บอกฉันหลายต่อหลายครั้งมาแต่ไหนแต่ไรว่ามีอะไร
ก็พูดออกมา ไม่ใช่แค่อาจารย์ที่ปรึกษาคนเดียว ครูห้องพยาบาลไปจนถึง
นักสังคมสงเคราะห์ของโรงเรียนก็เรียกฉันไปคุยเป็นระยะ พวกอาจารย์รอ
ว่าเมื่อไรฉันจะยอมสารภาพปัญหาหลุมใจ สิ่งที่ฉันต้องมีคือปัญหาหลุมใจ

โงะ ทั้งที่อ่านยอมรပ်ฟังกันขนาดนี้ แต่กลับไม่มีอะไรจะปรึกษาจนฉันรู้สึกผิด ต้องมีเรื่องเศร้าสะเทือนใจสักเหตุการณ์ไว้เพื่อเวลาแบบนี้ ก่อนอื่นต้องถูกร่องกลุ่มใจขึ้นมาก่อนให้เอาตัวรอดจากตรงนี้ได้ แต่เหมือนสายตาเฉียบคมของอาจารย์มุคะอิจะมองเห็นลู่ปรุโปร่งซะแล้ว ถ้าจะให้ยกเรื่องอะไรที่ลำบากก็คงต้องยกเอาตอนเวลาแบบนี้แหละ อุดสาให้ใช้ชีวิตแบบธรรมดาอยู่ทุกวี่ทุกวันแท้ๆ กลับต้องละอายใจเหมือนไปหักหลังความคาดหวังของใคร ไม่ได้ฝันอะไรแต่กลับถูกเป็นห่วงเพียงเพราะสบายดีอยู่ ต้องรู้สึกถึงข้อด้อยของตัวเองทั้งที่ใช้ชีวิตธรรมดา เรื่องนั้นต่างหากละที่ไม่มีความสุข

“อิม ไม่มีนักเรียนยอมเปิดอกคุยกับครูหรอกเนี่ย”

อาจารย์ยอมแพ้ฉันที่เอาแต่อมพะนำหรืออย่างไรไม่รู้เลยพุดออกมาด้วยน้ำเสียงสบายๆ

สิ่งที่อาจารย์มุคะอิต่างจากอาจารย์คนอื่นที่ผ่านมาก็คือสายตาที่มองมานั้นไม่ใช่ความสงสัย แต่เป็นความสงสัย ไม่ใช่ “น่าสงสัยเหลือเกิน” แต่เป็น “กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่” มันน่าจับจี้ที่ถูกรู้สึกสงสัย แต่การมาถามฉันที่ไม่ทุกขีรอนว่า “จริงๆ แล้วคิดยังไง” ก็แยเหมือนกัน

“ว่าแต่วิทยาลัยไหนคะไซ้มัย”

อาจารย์มองไปที่ใบสำรวจการวางแผนชีวิตในอนาคต

“เออ ค่ะ ไซ้คะ”

จริงด้วย นี่ไม่ใช่ที่จัดขึ้นเพื่อปรึกษาปัญหาชีวิตแต่เป็นการปรึกษาการวางแผนชีวิตในอนาคต ฉันรอดตัวแล้วไม่ต้องมาเปิดใจ จึงผงกหัวอย่างแรง

“ทำไมถึงจะไปต่อวิทยาลัยล่ะ ความสามารถระดับโมริมิยะควรจะไปต่อมหาวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปีได้สบายๆ เลยนะ”

“เพราะโรงเรียนที่อยู่ใกล้และจะได้สอบผ่านเกณฑ์คุณสมบัติของนักโภชนาการคือภาควิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพของวิทยาลัยไหนคะ หนูคิดว่าถ้าได้ทำงานเกี่ยวกับอาหารก็คงดีนะคะ... ถ้าเรียนที่วิทยาลัยไหนคะ

จะสอบผ่านเกณฑ์คุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารได้ด้วย เลยเป็นที่
ที่อยู่ใกล้แล้วก็ตอบโจทย์ตามความต้องการค่ะ”

“เข้าใจแล้ว คิดเรื่องการเลือกเส้นทางอาชีพได้ที่ถนัดนะ อิม ครูก็
ว่าดี แถมยังโอกาสสูงที่จะสอบเข้าได้ด้วย”

“ขอบคุณค่ะ”

อาจารย์มุกะอิเป็นอาจารย์ที่มีประสบการณ์เชี่ยวชาญ อายุ 50 กว่าปี
ใบหน้าไม่แต่งแต้มเครื่องสำอางใดๆ มัดผมรวบตึง แลดูเย็นชาเหลือเกิน
ราวกับมีชีวิตอยู่เพื่องานสอนวิชาการเท่านั้น มีอาจารย์ที่ชอบเล่าเรื่องตลก
หรือเรื่องแปลกของตัวเองให้ฟังอยู่ไม่น้อย แต่อาจารย์มุกะอิจะไม่คุยเรื่อง
ไร้สาระเลย ทำให้ไม่มีใครรู้เรื่องส่วนตัวของอาจารย์เลย

“งั้นก็แค่นี้ละ”

อาจารย์ตัดบทแค่นั้น

ที่อาจารย์บอกว่าคิดเรื่องการเลือกเส้นทางอาชีพได้ละเอียดดี
หมายความว่ายังงั้นๆ หรืออยากบอกว่าฉันทำตัวเหลวไหลเรื่องอื่นหรือ
เปล่า อยากเอยตามแต่พ่อที่อาจารย์เรียกชื่อนักเรียนคนต่อไปซะก่อน
ช่างมันเถอะ ไหนๆ อาจารย์ก็บอกว่าฉันมีโอกาสสูงที่จะสอบเข้าวิทยาลัย
โซนาจะได้อยู่แล้ว ฉันน้อมศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินออกจากห้องเรียน

“คุณโมริมิยะ ถ้าคราวหน้าจะแต่งงานละก็ ช่วยแต่งกับคนใจร้าย
หน่อยได้มั้ย”

ฉันพูดขณะที่ตักปลาลิ้นหมาซึ่งตมกับเต้าหู้ ผักกวาดตั้ง เห็ดหอม
ต้นหอม แล้วยังใส่โน่นนี่ในเมนูนี้เข้าปาก

“ทำไมล่ะ”

คุณโมริมิยะซึ่งหิวอยู่ตลอดเวลา ทันทีที่กลับจากที่ทำงานก็จะนั่ง
กินข้าวทั้งชุดสุท เขาทำใหวนวลกับคำพูดของฉันที่บอกว่าชุดสุททั้งชุดอัด

แล้วยังจะเลอะเทอะอีกด้วย ให้ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน วันนี้เขาก็จ้วงข้าวเข้าปากเหมือนเช่นเคย

“ถึงปกติคนรอบตัวจะมีแต่คนดี ก็ลำบากอยู่เหมือนกันนะ หนูเลย
ว่าแม่คนต่อไปเป็นคนร้ายๆ หนอยก็น่าจะดีกว่าปาวนะ”

ถ้าได้ปรึกษาว่าโดนแม่ใหม่ที่มาอยู่ด้วยเกลียดเอา ดูท่าพวกอาจารย์
คงตาเป็นประกายฟังเรื่องอย่างตื่นเต้น

“การมีคนดีๆ อยู่รายล้อมมันเป็นเรื่องดีทีเดียวไม่ใช่หรือ”

“มันก็ใช่หรอกค่ะ แต่อุตสาหะเปลี่ยนผู้ปกครองอยู่เรื่อยแท้ๆ แต่กลับ
ไม่มีเรื่องทุกข์ร้อนใจอะไรเลยมันก็ยังงี้ๆ อยู่ ดูลิคะ เขายังบอกกันว่าให้
ลำบากตั้งแต่เล็ก แก่ตัวไปจะได้สบาย”

“ยูโกะจังนี้น่าชื่นชมนะ แต่ว่าอายุตั้ง 17 แล้ว เรื่องทุกข์ใจสัก 2-3
เรื่องน่าจะมีนะ”

คุณโมริมิยะพูดโดยไม่วางมือจากการกิน

“เรื่องนั้นน่าจะว่ามีก็มีละค่ะ”

ฉันมีพ่อ 3 คน แม่ 2 คน รูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนไปถึง 7 ครั้ง
ในช่วง 17 ปี สภาพแวดล้อมเปลี่ยนไปตลอดขนาดนี้ ฉันเคยคิดว่าหนักหนา
เอาการอยู่ ไหนจะกังวลกับพ่อใหม่แม่ใหม่ ไหนจะสับสนกับการปรับตัวให้
เข้ากับกฎระเบียบของบ้านนั้น แถมยังทรมานใจกับการต้องพรากจากคนที่
อุทิศส่ห้รักคุ้นกันแล้ว แต่ฉันก็รู้สึกว่ามันยังเป็นอะไรที่ทนไหว ต่างไปจาก
ความเศร้าหรือเรื่องทุกข์ใจที่คนรอบตัวคาดหวัง

“แต่เรื่องทุกข์ร้อนของหนูมันไม่หิวหว่า เป็นเพียงแค่เรื่องขี้ปะติ๋ว
เท่านั้นเองนี่นา มันต้องทุกข์ระทมขมขื่นกว่านี้หนอย...”

“ยูโกะจังบางทีก็พูดอะไรแปลกๆ นะ แต่แค่ได้คนใจร้ายเป็นแม่เ็น
ใช้ว่าจะเป็นเรื่องทุกข์ใจได้ง่ายๆ หรือก ว่าแต่ต้นหอมนี้นุ่มละลายในปาก
เลยนะเนี่ย ออ้อยจัง”

“ขอบคุณค่ะ”

คุณโมริมิยะชมฉันเสมอเวลาที่เตรียมอาหารเย็นให้

“ยูโกะจังมีความคิดพิลึกๆ ก็จริง แต่เรื่องการเลือกของมาปรุงอาหารนี่เก่งนะ”

“ก็แค่โยนลงไปแบบส่งๆ เท่านั้นเอง พอปรุงเข้าด้วยกันอะไรๆ ก็อร่อยทั้งนั้นล่ะค่ะ”

เวลาอย่างหรือต้มไม่ว่าจะเป็นปลาหรือเนื้อ ถ้าใส่ผัก เต้าหู้ หรืออะไรก็ตามแล้วทำเป็นอาหารจานเดียว เพียงแค่นี้ก็จะดูเป็นอาหารที่ลงตัวพอดี คุณริกะที่แต่ก่อนเคยอยู่ด้วยกันเป็นคนสอนฉันเรื่องนี้ ถึงฉันจะชอบทำอาหาร แต่มันยุ่งยากที่ต้องทำกับข้าวหลังกลับจากโรงเรียน วันธรรมดาฉันจึงชอบทำพวกเมนูต้มหรือผัดแบบมีอะไรก็โยนใส่ลงไป ถึงใส่วัตถุดิบไม่ก็อย่าง กับข้าวทำออกมาได้แค่จานเดียว แต่คุณโมริมิยะก็จะกินอย่างพอกพอบใจเสมอ

“อย่าเอาแต่พูดอะไรแปลกๆ ยูโกะจังก็รีบกินซะ เตี่ยวอาหารจะเย็นชืดซะก่อน แล้วถ้ามานั่งคิดดูดีๆ ถ้าแต่งงานกับคนใจร้ายเนี่ย คนที่ไม่มีความสุขน่าจะเป็นฉันมากกว่ายูโกะจังนะ”

คุณโมริมิยะพูดแล้วก็หัวเราะ

“เหรอกะ แต่ว่านะ ถ้าสำหรับหนู ถึงแม่เลี้ยงจะดีกับคุณโมริมิยะ แต่ก็ต้องร้ายกับหนูอยู่แล้วล่ะ”

“ใช่มี๊ยนะ”

“ก็ต้องใช่สิคะ หนูมันก้ำขวางคือนี่ แม่เลี้ยงนะคะ แม่เลี้ยง”

ฉันอาจโดนแม่เลี้ยงลดกับข้าวให้เหลือน้อยอย่างอยู่คนเดียว หรือโดนเอาของรักของหวงไปซ่อน แถมอาจจะโดนเหยียดหยามดูถูกว่าถ้าไม่มีฉันสักคนละก็คงจะดี ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันคงน่าสงสารมาก นี่สิถึงจะเป็นความทุกข์แบบที่คนรอบตัวพอใจ

“แม่เลี้ยง แม่เลี้ยงที่ว่า ริกะเขาก็เป็นแม่เลี้ยงไม่ใช่เหรอกะ”

“เฮ้ะ”

ฉันเอียงคอสงสัยที่คุณโมริมิยะพูด

“แม่ที่ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน ทุกคนก็คือแม่เลี้ยงนี่”

“อ้าว งั้นหรือคะ”

เหมือนว่าฉันใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับแม่เลี้ยงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เป็นเพราะนิทานเด็กที่เคยอ่านสมัยก่อนหรือเปล่าที่จะทำให้ภาพลักษณ์ของแม่เลี้ยงในหัวฉันต้องเป็นคนใจร้าย แต่ทำไมไม่ใช่ซะแล้ว คุณริกะเป็นคนไม่มีระเบียบเลยชอบทำของหายเป็นประจำ แต่ก็ไม่เคยเอาข้าวของของฉันไปซ่อน แล้วก็มักจะทำแต่เมนูอาหารจานโตๆ ด้วยความขี้เกียจ แต่ฉันก็ไม่เคยโดนลดกับข้าวให้น้อยลง น่าเสียดายจัง ดูเหมือนแม่เลี้ยงไม่จำเป็นต้องใจร้ายสักเท่าไรก็ได้ซะแล้ว

“ฉันถอดใจเรื่องแม่เลี้ยงไปดีกว่ามัยนะ”

“ไซลิ การเจ็บป่วยเฉย อุบัติเหตุเฉยหรือการล้มหายตายจาก เป็นความทุกข์ของจริงที่แทบจะทนไม่ไหว เราแม้แต่จมปลักกับความทุกข์ตัวเองไม่ได้ มันทำให้ช่วงเวลาที่ยากและเจ็บปวดยืดเยื้อไม่จบไม่สิ้นเท่านั้น”

คุณโมริมิยะพูดพลางตักน้ำแกงที่เหลือราดข้าว คุณโมริมิยะมักจะกินเรียบจนน่าตกใจ

“นอกจากนี้ ฉันไม่อยากแต่งงานแล้วด้วย”

“จริงหรือคะ”

เขาควรแต่งงานโดยไม่ต้องห่วงฉัน คุณโมริมิยะยังอายุแค่ 37 ปี ถ้าอยู่ตัวคนเดียวแบบนี้ต่อไป มันว่าเหวเกินไป

“เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคนเป็นพ่อ อย่างน้อยฉันมีหน้าที่ต้องคิดถึงเรื่องยูโกะจะเป็นอันดับแรกจนกว่ายูโกะจะแต่งงาน”

“หยุดพูดเรื่องนั้นเถอะค่ะ แล้วจะทำยังไงถ้าฉันไม่ได้แต่งงานตลอดชีวิต”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่มีไร ฉัน ในฐานะพ่อก็สนใจนะสิ คงติดพ่อเกินคาดละสิ”

คุณโมริมิยะไม่มีทั้งบุคลิกและความน่าเกรงขามของความเป็นพ่อเลยสักอย่างพูดพลางหัวเราะ ว่าไปคุณริกะก็เคยพูดทำนองนี้อยู่เหมือนกัน เธอบอกว่าการได้เป็นแม่ี่ข้างโชคดีจริงๆ ฉันรู้สึกว่าการเป็นพ่อคนแม่คน มีแต่เรื่องยุ่งยาก แต่จริงๆ มันก็ไม่ขนาดนั้น

“เอาละ ช่างมันเถอะ คิดโน้นคิดนี้จนเหนื่อย จริงด้วย กินพุดdingที่ซื้อไว้เมื่อวานเป็นของหวานกันเถอะคะ”

ฉันไม่อยากอดสำหรับรู้สึกเจ็บปวดหรือรู้สึกแสบเพียงเพื่อว่านานๆ ที่อยากสนองตอบความเห็นอกเห็นใจหรือคำปลอบใจ ไม่ใช่เรื่องที่จะจมดิ่งในความเศร้าที่ผิดจากคนรอบตัวคาดการณ์ไว้ ฉันเลยสละความคิดอยากหาเรื่องทุกขใจไป แล้วทำท่าจะเดินไปทางตู้เย็น

“โทเซที่ เมื่อเช้ากินไปแล้วละ”

คุณโมริมิยะพูด

“เอ๊ะ”

“พุดdingนะ กินไปแล้วละ”

“ไม่เป็นไรคะ หนูซื้อไว้ 2 ชิ้น” ฉันบอกกับคุณโมริมิยะที่ก้มศีรษะลงทำท่าขอโทษขอโพย ถึงจะดูไม่สมกับเป็นพ่อคนเอาซะเลย แต่ก็อยู่ร่วมชายคาเดียวกัน เวลาซื้อขนม ฉันจึงพยายามซื้อเผื่อคุณโมริมิยะด้วย

“คือว่านะ พอลองกินชิ้นแรกปั๊บ ปรากฏว่ามันอร่อยมากจนผลอกินหมดทั้ง 2 ชิ้นเลย เข้าๆ เราก็อยากหาอะไรหวานๆ กินใช้มั้ยละ”

“กินไปทั้ง 2 ชิ้น...แต่เช้า...เลยหรอคะ”

“อืม ฉันน่าจะกินได้ทั้งนั้นแหละตั้งแต่เช้า อย่างที่เห็น ฉันกินทั้งแก้วชาทั้งกราแดง³ ใช้มั้ยละ”

มันไม่ใช่เรื่องที่ตอ้งเข้าใจความอยากอาหารของคุณโมริมิยะ หัวใจของฉันที่อยากกินพุดdingแตกสลาย

³ กราแดง เป็นเมนูอาหารอิตาเลียน เป็นการนำอาหารไปอบชีส หรือความหมายตรงตัวแปลว่าโรยทับด้วยเกล็ดขนมปังป่น หรือโรยทับด้วยเกล็ดขนมปังป่น ชีสฟอย (ผู้แปล)

“อุตุส่าหื้อไว้กะว่าจะกินหลังอาหารแท้ๆ”

“โทษที่ โทษที่ จริงสิ วันก่อนได้ขนมโมจิเงิน⁴ เป็นของฝากจากบริษัท น่าจะอยู่ในกระเป๋านะ เดียวเอามาให้แทนละกัน รอเดี๋ยวนะ”

คุณโมริมิยะความหาคะเป๋าทิ้งอยู่บนโซฟา “นี่ไง เจอแล้ว” เขาค้มหัวขนมเล็กๆ ข้างในออกมา

“นี่ได้มาตั้งแต่เมื่อไรคะเนี่ย”

ห่อขนมที่รับมายับยู่

“ได้มาสัก 10 วันแล้วมั้ง แต่ไม่เป็นไร โมจิเงินไม่ได้เสียง่ายอยู่แล้วละ”

“โมจินี้มันต่างกับของที่ชอบกินลิบลับเลยนะ”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ อร่อยออกกะ เอ้า เชิญๆ”

คุณโมริมิยะพูดยิ้มๆ “งั้นกินก็ได้” ฉันทอดพลางแกะห่อขนม แล้วยัดขนมโมจิชิ้นเล็กๆ เข้าปาก ทันใดนั้น ผงถั่วเหลืองที่โรยทั่วขนมโมจิอยู่ก็ปลิวเข้าไปในคอ

“ไม่ต้องรีบสวาปามแบบนี้ก็ได้”

คุณโมริมิยะหัวเราะฉันทักกำลังสำคัญ

“หนูไม่ได้สวาปามสักหน่อย หลอดอาหารกับหลอดลมมันไม่เหมือนกัน แทนที่จะได้กลิ่นพุดดิงลิ้นคอแท้ๆ เสีย”

“พุดเรื่องเครื่องในซะน่ากลัว”

“เพราะร่างกายมันเรียกร้องอยากกินพุดดิงนะสิคะ!”

ฉันร้องเรียนขณะพยายามผ่อนคลายใจ ถึงโมจิเงินอร่อยก็จริงแต่รสชาติต่างกับพุดดิงลิบลับ

“โทษที่ ก็ฉันไม่ใช่พ่อแท้ๆ นี่นา ฉันทะกดกลั้นความอยากเพื่อเหลือไว้ให้ลูกสาวไม่ได้หรอก ขอโทษนะ”

⁴ ขนมโมจิเงิน = ขนมโมจิประจำจังหวัดยะมะนะชิ

คุณโมริมิยะรินน้ำชาขณะพูดกับฉันที่โถงน้ำตาไหล เกิดเรื่อง
ทำนองนี้แล้วยังกล้าพูดอีกหรือว่าฉันจะติดพ้อ หนาซ้ำ ถึงไม่ใช่ครอบครัว
เดียวกันจริงๆ แต่ปกติก็คงไม่กินของของคนอื่นไม่ใช่หรือไง พุดding 2 ขึ้น
ที่ซื้อไว้ถูกกินไป นี่ละความทุกข์ที่แฝงมาในชีวิตประจำวันใกล้ตัว เรื่องนี้
ต่างหากที่สมควรได้รับความสงสารอย่างที่สุด ฉันจึงคุณโมริมิยะแล้วดื่ม
น้ำชาพรอดเดียวหมด

2

ฉันกดนาฬิกาปลุกแล้วเปิดผ้าม่าน แสงอ่อนๆ สาดส่องเข้ามาใน
ห้อง สัมผัสได้ถึงอากาศแสนอบอุ่นที่มีเฉพาะในฤดูใบไม้ผลิ ถูกต้องแล้วละ
ที่การเริ่มต้นสิ่งใหม่ๆ จัดกันในเดือนเมษายน ไม่ว่าจะเป็นพิธีปฐมนิเทศ
หรือพิธีเริ่มปีการศึกษา แสงแดดอันอ่อนโยนหล่อหลอมครึ่งหนึ่งของใจที่ตื่นเต้น
และกังวล ฉันยังไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจสำหรับพิธีเริ่มปีการศึกษาระดับ
ชั้นมัธยมปีที่ 6 แต่ใจก็ยังสงบลงได้ด้วยแสงอันอบอุ่น

ฉันเดินไปห้องครัวด้วยอาการมึนเล็กน้อย เนื่องจากปิดเทอมภาค
ฤดูใบไม้ผลิจนถึงเมื่อวานนี้ พลันได้กลิ่นน้ำซุปร่วมชั้นกับกลิ่นน้ำมัน กลิ่น
อะไรนะคุ้นๆ จัง พอสูดหายใจเข้าลึกๆ ก็นี่ออก

อ้อ ใช่แล้ว ปีที่แล้วตอนวันเลื่อนชั้นเป็นมัธยม 5 ก็โดนให้กินไข่ละ
ยังคิดอยู่เลยว่าแะแล้วเรา กระเพาะอาหารยังไม่ทำงานเลยแท้ๆ พอฉัน
เดินไปโต๊ะอาหารอย่างเนือยๆ คุณโมริมิยะก็ส่งยิ้มกว้างให้แล้ววางชาม
ใหญ่เบิ้มลงตรงหน้าฉัน

“อรุณสวัสดิ์ ยูโกะจัง ตั้งแต่วันนี้ไปก็ป็นนักเรียนชั้นม.6 แล้วสินะ”

“ใช่ค่ะ แต่...”

ฉันแอบส่องซามซ้าวแล้วถอนหายใจเบาๆ คัดสึดจริงๆ ด้วย ถึงฉันจะกินอาหารเข้าจริงจังก็กก็เถอะ การกินของทอดแต่เช้านี้ก็เอาเรื่องอยู่

“ปีนี้ต้องสอบเข้า แล้วก็ยังมีโอกาสลงแข่งงานกีฬาสี่ครั้งสุดท้าย ระดับชั้นมัธยม ไหนจะงานเทศกาลวัฒนธรรมอีกใช้มั้ยล่ะ”

“คง... จุ้นม้ง”

เช้าวันที่ฉันได้เลื่อนขึ้นชั้นมัธยม 5 ก็เหมือนกัน คุณโมริมิยะมุงมันเตรียมคัดสึดให้ฉันโดยบอกว่า “ได้ยินบ่อยๆ ว่าแม่จะทอดหมู (คัดสึด) ให้ลูกกินในวันเริ่มต้นทำสิ่งใหม่” ความคิดที่ว่า “คนเป็นพ่อเป็นแม่ต้องทำแบบนี้” ของคุณโมริมิยะบางทีก็คลาดเคลื่อนเสียจนทำให้ฉันไปไม่ถูก

“เอาสิ กินตอนยังร้อนๆ นี่ตื่นแต่เช้ามาทำเลยนะเนี่ย”

“คะ นันลิ ขอบคุณนะ หนูกินละนะคะ”

ถ้าคุณโมริมิยะเป็นพ่อแท้ๆ ละก็ ฉันจะยังยืนกรานหนักแน่นว่า “การกินคัดสึดตั้งแต่เช้ามันแน่นท้องไป” หรือ “การเชื้อโชคลางกับแค้พิธีเริ่มปีการศึกษาเนี่ยมันประหลาด” ได้หรือเปล่าละ คุณโมริมิยะหาวหอดๆ ขณะชงกาแฟให้ตัวเอง เขาตื่นแต่เช้ามาเตรียมอาหารให้ตัวเอง ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นใครก็ตาม เราคงปฏิเสธคนที่อุตส่าห์ทำอาหารให้กินได้ยาก

“คุณโมริมิยะไม่กินหรอ”

ฉันค่อยๆ เทะเนื้อหมูอย่างระมัดระวังไม่ให้กระเพาะอาหารตกใจ พลังถามคุณโมริมิยะที่นั่งอยู่ตรงหน้า

เบื้องหน้าคุณโมริมิยะไม่มีซามซ้าวแต่มีถุงกระดาษเล็กๆ วางอยู่

“ฉันเนี่ยถ้าให้กินข้าวแกงกะหรืหรือเกี้ยวซ่าแต่เช้าก็ยิ่งไหว แต่ของทอดนี่สิไม่ค่อยไหว เมื่อวานซื้อขนมปังเมล่อนไว้ เลยว่าจะกินนะ ได้ยินว่าร้านนี้อร่อยมีชีโอนะ”

ขนมปังเมล่อนที่คุณโมริมิยะเอาออกมาจากถุงส่งกลิ่นเนยหอมฟุ้ง

ฉันเองก็อยากกินขนมปังเมล่อนมีชีส ไม่ได้อยากของทอดแต่เช้าสักหน่อย คนคนนี้เขาไม่รู้หรือไม่ว่าคนที่นั่งล้อมวงบนโต๊ะอาหารเดียวกันจะต้องกินของเหมือนกัน กันนะ

“โห ขนมปังนี่ อร่อยสุดๆ สมคำร่ำลือ”

“ดีจังนะคะ”

ฉันมองคุณโมริมิยะที่เคี้ยวขนมปังเมล่อนจนแก้มตุ่ยอย่างขุ่นเคือง ขณะตักคัสตี้ดั่งเข้าปาก กระเพาะเริ่มทำงานที่ละนิดพอรับไหวอยู่

“ฉันว่าตอนเช้ากินอะไรนี่มา หน่อยดีกว่าเลยเลือกสันในมาทำ เอา มาหุบแล้วหุบอีกจนเนื้อมุ่ม เป็นไงบ้างล่ะ”

คุณโมริมิยะพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

“อืม ก็อร่อยค่ะ”

พอกินๆ ไปก็เริ่มคุ้นกับรสชาติของข้าวที่คลุกน้ำซุปรสละมุนรู้สึกถึงความอร่อยขึ้นมาพอสมควร การกินคัสตี้ตั้งแต่เช้ามืดสุดจะทนก็จริง แต่ก็ เป็นรสชาติที่สัมผัสได้ถึงความพยายามของคุณโมริมิยะ นอกจากนี้ ถ้าเป็นอาหารที่ฉันทำ ถึงจะทำพลาด คุณโมริมิยะก็ยังกินหมดจนเรียบ ฉันฉันเอง ก็ต้องกินนี้ให้หมด มีเวลาอีก 20 นาทีจะต้องไปโรงเรียนแล้ว ถ้าไม่รีบละก็ไม่ทันแน่ ฉันเลยรวมพลังกวาดหมูเข้าปาก

“ยูโกะจังนี่กระฉับกระเฉงดีนะ ในที่สุดก็เป็นนักเรียนม.6 แล้วสินะ”

คุณโมริมิยะยิ้มเล็กน้อยให้ฉันที่กำลังกินอย่างว่องไว

“ก็เอิ่ม ค่ะ”

“แล้วต้องเปลี่ยนห้องหรือเปล่า”

“เปลี่ยนค่ะ แต่เพื่อนในห้องก็ไม่ได้เปลี่ยนอะไรมาก”

ตอนอยู่มัธยม 5 ห้องเรียนแบ่งตามวิชาซีพีที่เลือกไปเรียบร้อยแล้ว หลักสูตรที่ฉันเลือกลงมีแค่ 2 ห้องเท่านั้นจึงไม่น่าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก

“ถ้าได้อยู่ห้องดีๆ ก็คงดีนะ”

“คะ เอ๊ะ คุณโมริมิยะไม่ต้องรีบไปเหรอ”

ทั้งๆ ที่ปกติออกไปทำงานเช้ากว่าฉัน แต่คุณโมริมิยะกลับยังนั่งดื่ม

กาแฟโอเลต⁵สบาย

“วันนี้ต้องทำคัตสึด้งให้กิน แล้วยังต้องรอส่งยูโกะจังอีก ฉันเลยทำงานหนึ่งชั่วโมงนะ”

“เพื่อพิธีเริ่มปีการศึกษาขึ้นปีตัวเนี่ยนะเหรอ”

“ใช่สิ ก็เป็นวันเริ่มต้นการเรียนชั้นปีสุดท้ายไม่ใช่เหรอ”

คุณโมริมิยะทำหน้าที่เหมือนเป็นเรื่องธรรมดา

“แต่หนูคิดว่าพิธีเริ่มปีการศึกษามันไม่ได้เป็นพิธีสำคัญอะไรขนาดนั้น”

ถ้าเป็นพิธีปฐมนิเทศก็ว่าไปอย่าง คงไม่มีใครกระตือรือร้นไปร่วมพิธีเริ่มปีการศึกษาขนาดนี้ แถมเป็นถึงนักเรียนชั้นมัธยมปลายแล้วด้วย

“จริงเหรอ”

“คะ บางทีคงมีแต่หนูคนเดียวในห้อง ไม่สิ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายคนเดียวจากทั้งประเทศที่กินคัตสึด้งไปพิธีเริ่มปีการศึกษา”

“อ้าว งั้นคัตสึด้งเขากินกันเมื่อไรล่ะ”

ท่าทางที่คุณโมริมิยะตกใจจริงๆ มันประหลาดจนฉันกลืนหัวเราะไม่อยู่

“เมื่อไรหรือคะ ก็กินตอนที่ยากกินก็ได้มั้ง คุณแม่ของคุณโมริมิยะเคยทำคัตสึด้งให้ตอนวันพิธีเริ่มปีการศึกษาเหรอ”

“บ้านฉันเป็นครอบครัวที่เข้มงวดเรื่องการเรียนรู้เป็นอันดับแรก เลยไม่ได้ทำนะ ตอนเช้ามักจะทำซูชิเต้าเจี้ยว นัตโตะ แล้วก็ปลา เพราะว่ากินว่าดีต่อร่างกายและสมองที่สุด กินเมนูเดิมแทบทุกวัน เป็นบ้านที่ไม่สนุกเลย”

คุณโมริมิยะขมวดคิ้วมุ่น

ตอนที่อาศัยอยู่กับบ้านอิสุมิงะฮะระ ฉันก็ได้กินอาหารเช้าสไตล์

⁵ กาแฟโอเลต คือ กาแฟใส่นม

ญี่ปุ่นแบบเป็นกิจจะลักษณะ โดยมากอาหารเย็นมักจะไม่ค่อยต่างกัน แต่อาหารเช้าแต่ละบ้านมีรูปแบบการกินต่างกันไป ตอนเป็นทานากะ ยูโกะ ฉันทกินแต่นมปัง ตอนเป็นมิโตะ ยูโกะ ฉันทกินข้าวกับของที่เหลือจากวันก่อน มันต่างกันคนละหัวกับวัยเด็กของคุณโมริมิยะ อาหารเช้าในตอนนี้อย่างหลากหลายเหลือเกิน

“แม่ของฉันทเป็นคนเจ้าระเบียบเลยไม่มีความคิดที่จะให้กินคัสตี้ตั้งแต่เข้าหอรอกมัง พอฉันทเป็นนักศึกษาแล้วออกจากบ้านโน่นเนาะ ถึงได้กินคอร์นเฟล็กเป็นอาหารเช้าครั้งแรก”

“แต่หนูว่าท่านเป็นแม่ที่ดีนะคะ ว้าย ถ้าไม่รีบละก็แย่นะ”

เจ็ดนาฬิกาสามสิบนาทีที่แล้ว ฉันทรวบรวมพลังครั้งสุดท้าย กวาดคัสตี้เข้าปาก

ตอนนี้ฉันทอาศัยอยู่บนชั้นที่ 6 ของแมนชั่นสูง 8 ชั้น ที่นี้เป็นแมนชั่นที่ใหญ่ที่สุดในย่านนี้ มีห้องมากกว่า 100 ห้อง แต่แปลกที่ไม่ค่อยได้ปะหน้าใครเลยไม่ว่าที่ตรงโถงทางเดินหรือบริเวณลิฟต์ เป็นบรรยากาศต่างคนต่างอยู่เหมือนกับแต่ละครอบครัวต่างก็เก็บตัวกันอยู่แต่ในบ้าน

เข้าสมาคมเพื่อนบ้าน ส่งจดหมายเวียน ทักทายคนที่เดินสวนกันนานๆ ที่ก็คุยออกกรสออกชาติกับบรรดาเพื่อนบ้าน ฉันทเคยใช้ชีวิตทำงานนี้ในการคบหากับคนแถวบ้านมาก่อน ถ้าเทียบกันแล้ว ที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ออกจะเหงานิดหน่อย แต่ความง่าย ๆ สบาย ๆ อิสระแบบนี้ก็ดี แค่มกหัวทักทายกันเวลาเจอนานๆ ที่ไม่มีใครในแมนชั่นนี้ถามโน่นถามนี่เกี่ยวกับเรื่องในครอบครัว การยื่นคุยอธิบายว่าคุณโมริมิยะที่อายุ 37 ปี กับฉันทที่อายุ 17 ปี เป็นพ่อลูกกันก็เป็นเรื่องยาก ถ้าเล่าที่มาที่ไปอย่างคร่าวๆ ก็อาจเกิดการเข้าใจผิด อาจเป็นข้อดีของแมนชั่นนี้ที่ได้อยู่ได้โดยไม่ต้องรู้ภูมิหลังของกันและกัน

จากอะพาร์ตเมนต์มาอยู่บ้านเดี่ยวแล้วก็มาอยู่แมนชั่น เปลี่ยน

ครอบครัวมาหลายรูปแบบ เหมือนกับอาหารเข้าที่ฉันได้ลิ้มชิมรสมาเป็นไปตามสุภาษิตที่ว่า “เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม” ไม่ว่าที่อยู่แบบไหนก็มีทั้งข้อดีข้อเสีย ฉันถึงคิดว่าบ้านจะอยู่ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้นเพียงแต่ระหว่างที่อยู่ขอให้มีความสุขและเข้ากันได้

ฉันลงลิฟต์มา ผ่านทางเข้าที่เป็นพื้นที่กว้างออกมาข้างนอก ต้นซากุระตรงทางเข้าออกดอกบานกว่าเมื่อวานสร้างร่มเงาปกคลุม ตอนเริ่มปีการศึกษาใหม่เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดหรืออย่างไรนะช่วงเวลาที่เปลี่ยนผู้ปกครองถึงเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิเสมอ พวกผู้ปกครองคงพิจารณาแล้วเห็นว่าจะไม่ดีที่อยู่ๆ ต้องเปลี่ยนชื่อหรือย้ายบ้านระหว่างปีการศึกษา แต่เพราะเหตุนี้ทำให้ฉันใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ทุกครั้งที่ฤดูใบไม้ผลิมาเยือน

แต่ฤดูใบไม้ผลิปีนี้ฉันเป็นสุข คุณโมริมิยะยื่นส่งฉันตรงประตูทางเข้าดูหมยมันบั่นมือว่าคืนนี้เขาหนุทอดทงคัตสึที่เหลืมาทำแกงกะหรี่หนุทอด ชีวิตที่ได้กินอาหารเข้าหลากหลายที่แมนชั้นแห่งนี้คงดำเนินต่อไปอีกสักกระยะ ฉันเองก็ไม่รู้ว่าชีวิตที่เป็นอยู่ในตอนนี้ดีที่สุดแล้วหรือเปล่า แต่แน่นอนเมื่อคิดว่าวันคืนที่ได้อยู่ในบ้านหลังเดิมจะดำเนินต่อไป ฉันก็ค่อยโล่งใจ

คุณโมริมิยะเริ่มเตรียมตัวออกไปทำงานหรือยังนะ ฉันแหงนมองขึ้นไปยังห้องชั้น 6 ก่อนจะรีบวิ่งไปยังป้ายรถเมล์

จากการเปลี่ยนห้องเรียน ฉันถูกย้ายมาห้อง 2 อาจารย์มุเคะฮิเดินเข้าห้องเรียนเหมือนปีที่แล้ว

“อ้าว มุเคะฮิอีกแล้วหรอเนี่ย”

“ย้ายมาเป็นที่ปรึกษา ปีนี้จบเท่านั้นเลย”

อาจารย์ปรัมเสียงบ่นของนักเรียนชายหลายคนทิ้งๆ ง่ำๆ ด้วยสายตาคมเฉียบ

“หนึ่งปีสุดท้ายนี้ ขอให้แต่ละคนรู้หน้าที่ของตัวเองในปีการศึกษานี้”

อาจารย์เริ่มพูดพลางกวาดตามองมาทางด้านพวกฉัน

นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 6 มี 6 ห้อง ถ้าโชคดีก็ได้อยู่กับอาจารย์ชูชุกี ที่สอนภาษาอังกฤษซึ่งทั้งสาวทั้งสวย ถ้าโชคร้ายก็ได้อยู่กับอาจารย์ชะคะอิ ที่รับผิดชอบด้านการแนะแนวนักเรียนที่สอนพลศึกษา อาจารย์มุคะอิดูเย็นชา แล้วก็เข้มงวด แต่มีพลังทำให้ทั้งชั้นเรียนอยู่ในความสงบ ถึงไม่ใช่เรื่องที่น่าดีใจสักเท่าไรแต่ฉันก็ไม่ได้เลวร้ายที่ได้ครูประจำชั้นที่จริงจังกับเรื่องการเลือกเส้นทางอาชีพ ดูเหมือนแม้ทุกคนผิดหวังแต่ก็คิดแบบนั้น ถึงยังไ้สำหรับฉันที่เปลี่ยนแม่ใหม่มา 1 ครั้ง เปลี่ยนพ่อใหม่มา 2 ครั้ง ครูประจำชั้นจะเป็นใครก็ไม่รู้สึกแตกต่างมากมาย

“ถึงมหาวิทยาลัยหรือบริษัทที่เข้าทำงานของแต่ละคนไม่เหมือนกัน แต่พอจบจากชั้นมัธยม ทุกคนก็ต้องก้าวสู่โลกภายนอกซึ่งเป็นก้าวที่ยิ่งใหญ่ ในจำนวนนี้ บางคนก็อาจเริ่มต้นใช้ชีวิตคนเดียวในปีหน้า หรือบางคนก็อาจเริ่มทำงานพิเศษ โอกาสตัดสินใจเรื่องต่างๆ ด้วยตัวเองก็จะเพิ่มขึ้น ได้รับการปฏิบัติแบบผู้ใหญ่กันมากขึ้น...”

“ก็ดีสิ อยากรีบเป็นเอกเทศเร็วๆ จังแฮะ”

“จริงด้วย อยากรองอยู่คนเดียวดูบ้าง ไม่ต้องฟังแม่บ่นปากเปียกปากแฉะก็สวรรค์นะสิ”

อาจารย์ตวาดไล่พวกนักเรียนที่หูผึ่งกับคำว่าอยู่คนเดียวแล้วคุยจ้อกันขึ้นมาว่า “คนที่พูดขี้จิงหะคนอื่นขึ้นมาไม่น่าจะอยู่คนเดียวได้หรอกนะ” พวกเด็กนักเรียนขามองหน้ากันแล้วห่อไห่ลกับประโยคที่ทำให้ทุกคนเงยบกริบ

ถึงคนรอบตัวส่วนใหญ่ใฝ่ฝันอยากตีปีกจากอกพ่อแม่ แต่ฉันไม่เคยคิดอยากอยู่ตัวคนเดียวเลย

ช่วงเวลาที่ได้อยู่กับพ่อแม่แท้ๆ นั้นสั้นแป๊บเดียว ยังไม่ทันรู้สึกว่พ่อแม่ที่น่ารำคาญ ฉันก็ต้องเริ่มใช้ชีวิตอยู่กับคุณริกะซึ่งเป็นคนอื่น หลังจากนั้นคนที่เป็พ่อใหม่ของฉันก็คือคุณอิสุมิยะฮะระแล้วก็คุณโมริมิยะ เพราะไม่

ได้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขกันจริงๆ หรือคนเป็นพ่อมักเป็นแบบนี้แหละอยู่แล้วหรือเปล่า ฉันจึงไม่เคยถูกบ่นโน่นบ่นนี่เลย มีหน้าซ้ำ ด้วยว่าเป็นคนอื่นทุกคนเลยยิ่งพยายามเข้าหาฉันในแบบของพ่อแม่ที่ดี มักจะอยู่เคียงข้างด้วยระยะห่างพอดีที่หาไม่ได้ในครอบครัวทั่วๆ ที่ฉันไม่เคยรู้สึกอยากอยู่คนเดียวก็เพราะไม่รู้ว่ามันจะสุขหรือทุกข์กันแน่

ขณะฉันเหม่อคิดถึงเรื่องนั้นอยู่ ชีตก็ถูกส่งเวียนมาถึงพอดี ดูเหมือนพอขึ้นชั้นปีสุดท้ายก็มีรายงานต้องส่งเยอะเลยทีเดียว

“นี่เป็นกำหนดการโอเพนเฮาส์ ถ้ามีมหาวิทยาลัยที่อยากเข้าก็ให้รีบสมัครแต่เนิ่นๆ ต่อมาก็เป็นจดหมายข่าวสุขภาพ เขียนไว้ว่าขอให้พยายามรับประทานอาหารเช้าเพื่อให้สมองทำงาน แล้วก็นี้เป็นแบบสำรวจความคาดหวังเรื่องการเลือกเส้นทางอาชีพ พอเขียนเสร็จแล้วให้คุณพ่อคุณแม่ประทับตราด้วย”

อาจารย์อธิบายอย่างย่อๆ ขณะแจกซีตเอกสาร

ใบปลิวหรือแผ่นพับแจ้งเรื่องโอเพนเฮาส์ของมหาวิทยาลัยที่ถูกสรุปด้วยสีพาสเทล แค่ดูก็รู้สึกตื่นเต้น ไม่ใช่ว่าฉันรู้สึกอึดอัดกับความเป็นอยู่ในตอนนี้ เพียงแต่คิดว่าเป็นหนึ่งปีที่กำลังเดินเข้าใกล้โลกใบใหญ่ขึ้นกว่าเดิมอีกนิด ก็เลยรู้สึกใจเต้นขึ้นมา

“ท้ายสุดนี่คือกำหนดการสอบต่างๆ ที่มีในปีนี้อาติศย์หน้าจะมีการสอบซ่อมจำลองสนามจริง ขอให้ทุกคนเตรียมตัวเอาไว้”

พออาจารย์แจกกำหนดการประจำปี ก็ได้ยินเสียงถอนหายใจยาวดังขึ้นจากมุมโน้นมุมนี้ ปีการศึกษาใหม่เพิ่งจะเริ่มไม่ทันไรก็มีสอบทันที พอมองกำหนดการ ใจก็หนักอึ้งขึ้นมาเหมือนกับถูกเรื่องเรียนวิ่งไล่กดทับตลอด เป็นหนึ่งปีอันแสนหดหู่ที่เหมือนจะตื่นเต้นเหวอเนี่ย ปีนี้จะเป็นปีที่มุ่งเรื่องชีวิตในโรงเรียนหรือเปล่าละ

ตอนที่เ็นครอบครัวเดียวกับคุณริกะ ชีวิตแต่ละวันของฉันเลือดตาแทบกระเด็น แต่ตอนที่เ็นลูกสาวของคุณอิสุมิงะชะระชีวิตก็ช่างสุขสบาย

เหลือเพื่อจนรู้สีกว่ามันไม่ลงตัว ฉันไม่รู้ว่าจะตอนไหนเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด แต่การให้น้ำหนักกับเรื่องราวการใช้ชีวิตในโรงเรียนก็เป็นเรื่องใหม่

“เฮ้อ พอขึ้นม.6 แล้วมีแต่เรื่องวุ่นวายเต็มไปหมด ไหนจะต้องตัดสินใจเลือกอาชีพเลย”

วันแรกของปีการศึกษาใหม่จบลงภายในเวลาประมาณ 2 ชั่วโมงทันทีที่ออกจากห้องเรียน โม่เอะก็ถอนหายใจ

“งั้นหรอ”

“ใช่ ที่บ้านฉันนะ พ่อฉันบอกว่าอยากเข้าโรงเรียนเฉพาะทางด้านทำผม ทั้งพ่อทั้งแม่ก็บ่นเป็นหมื่นมั้งตลอด นี่ถ้าให้ดูแบบสำรวจเรื่องการเลือกอาชีพละก็มันหวังคงได้ปะทะคารมกันอีกแน่”

โม่เอะพูดขณะเสยผมที่เป็นลอนอ่อนๆ ซึ่งเธอยืนยันว่าเป็นผมหยิกตามธรรมชาตินั่นซี้

“ที่บ้านฉันทำเหมือนว่าจะเข้าใจให้เข้าที่ไหนก็ได้ แต่ก็พยายามให้ไปมหาวิทยาลัยในรัศมีที่เดินทางไปกลับบ้านได้ น่ารำคาญจริงน้อ”

ฟุมินะก็หัวขมวด

“แย่จ้ะเลยนะ”

ฉันพูดพลางหงนหน้ามองท้องฟ้า พอก้าวออกจากตัวอาคารเรียน ท้องฟ้าสว่างสดใสแผ่กระจายเต็มฟ้ารับเวลาที่จวนเจียนจะเที่ยงตรง แสงแดดในเดือนเมษายนช่างอบอุ่น ฉันยิ้มตาหยีให้กับสายลมสบายๆ ที่พัดมาสัมผัส

“ແໝໆ ນ່າອີຈຸຊາຍູໂກະຈິງ”

ทั้งสองคนพูดขึ้นพร้อมกัน

“ทำไมหรอ”

“ก็ແໝ เธอคงไม่ได้ถูกแย่งเรื่องเลือกอาชีพเลยใช่ไหมล่ะ”

“อ้าว ก็ฉันเลือกที่ที่เหมาะสมแล้วนี่”

วิทยาลัยขนาดที่ฉันเล็งเอาไว้ใช้เวลาเดินทางจากบ้านประมาณ 30 กว่านาที แล้วก็ยังเป็นวิทยาลัยที่เหมาะสมดีแล้ว ไม่ว่าจะมองเรื่องความสามารถหรือเรื่องความคาดหวังในอนาคต

“นั่นมันก็ใช่ แต่ถ้าเป็นยูโกะจัง ถึงจะบอกว่าอยากเป็นนักร้องก็คงไม่ถูกค่านะหรอก”

ฟุมินะพูด

“จริงมัยนะ”

ฉันนึกภาพคุณโมริมิยะที่พูดจ๊าจ๊าจ๊าไม่ออก แต่ถ้าบอกไปว่าอยากเป็นนักร้องนี่ก็น่าตกใจอยู่

“ถ้าถ้าถูกแย่ง ก็พูดสวนไปได้สิน่าว่าไม่ใช่พ่อแม่แท้ๆ สักหน่อย ยูโกะจังนะมีไฟเด็ดอยู่ในมือซะอย่าง”

โมเอะหรือตามองมาอย่างอิจฉาเสียเหลือเกิน

“ที่ผ่านมามีฉันยังไม่เคยพูดประโยคแบบนั้นเลยสักหนึ่ล่ะ”

ฉันพูดปลอบใจ

“จริงอะ”

“ไม่เคยสักหนึ่หรอก”

แม้ว่าทั้งสองทำท่าเหมือนไม่อยากจะเชื่อ แต่ฉันก็ไม่เคยคิดแม้แต่จะลองพูดประโยคนั้น ตั้งแต่สมัยเด็กๆ ฉันรู้ว่าคำพูดว่า “ไม่ใช่พ่อแม่แท้ๆ” นั้นมันทำร้ายหัวใจของอีกฝ่ายขนาดไหน ทุกคนพยายามเป็นพ่อแม่ที่ดีให้กับฉัน ฉันก็ตั้งใจเป็นลูกสาวที่ดีด้วยเช่นกัน ฉันรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะเราจะอยู่ร่วมเป็นครอบครัวเดียวกันต่อไป

“ถ้าเป็นฉันละก็ จะพูดจ้อๆ เลย แล้วก็ตั้งต้นทำตามใจตัวเองด้วย”

พวกเราหัวเราะกับคำพูดของโมเอะแล้วพูดว่า “กลัวจังเลย” แต่แล้วก็รีบสำรวจเรียบร้อยเมื่อบังเอิญเจออาจารย์มุเคะอิที่ยืนอยู่ตรงประตูโรงเรียนคุณให้นักเรียนกลับบ้าน

“ทั้งสามคนกลับบ้านกันระวังๆ ละ”

อาจารย์ส่งเสียงทักทาย พวกเรานั้มนมสีระย้อยอย่างเรียบง่ายแล้วพูดว่า “สวัสดิ์ค่ะ” ขณะเดินออกจากประตูโรงเรียนมา

“อะไรกันเนี่ย รู้สึกยังกับถูกข่มขู่เนอะ แะส่งเสียงทักก็รู้สึกเหมือนโดนเทศน์แล้ว”

พอเดินห่างลับตาจากอาจารย์มุกะอิ โมเอะก็แก้งทำตัวขึ้น

“บรรยากาศที่ต้องเบ๊เอร์ไม่ผ่อนคลายนั่นน่ากลัวจริงๆ เลยเนอะ”

ฟุมินะย่นหน้า ฉันก็พยักหน้าแล้วบอก “จริงด้วย”

“อ้อ จริงสิ เราไปกินเค้กช็อกโกแลตสดที่คาเฟ่เปิดใหม่ตรงข้างสถานีกันเถอะ”

“ก็ดีสิ พี่สาวฉันบอกอยู่ว่าเค้กช็อกโกแลตร้านนั้นอร่อย”

โมเอะตาเป็นประกายพูดตอบข้อเสนอของฟุมินะ ฉันชอบเค้กช็อกโกแลตมากเหมือนกัน ตอนพิธีปฐมนิเทศสมัยประถมก็ได้กินที่บ้าน

“ว่าแล้ววาพิธีเริ่มปีการศึกษาต้องกินเค้กต่างหากไม่ใช่คัตสึดังสักหน่อย”

ฉันพูดออกมาจากใจ แต่ฟุมินะคิ้วขมวด

“คัตสึดังเหรอ”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก เอ้า ไปกันเถอะ”

พอนึกถึงคัตสึดังก็รู้สึกเหมือนท้องอืดขึ้นมา ฉันพูดว่า “หิวจังเลย!” แล้วก็เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

3

ฉันไม่รู้ว่าการเป็นพ่อแม่ที่แท้จริงนั้นต้องดูจากอะไร ถ้าบอกว่าพ่อแม่ที่แท้จริงคือพ่อแม่ที่ให้น้ำเงินหรือพ่อแม่ที่สืบเชื้อสายกันมาละก็ วันเวลา

ที่ฉันได้ใช้ชีวิตร่วมกันกับครอบครัวนั้นช่างสั้นนัก นอกจากนี้ ตอนนั้นฉันก็ยังเล็กมาก ความทรงจำรางเลือนเหลือเกิน

โดยเฉพาะความทรงจำเกี่ยวกับแม่แทบเรียกได้ว่าไม่มีเลย ได้ยินจากที่พ่อเล่าให้ฟังว่าแม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุก่อนฉันจะอายุ 3 ขวบ แต่ฉันก็นึกอะไรไม่ออก พอดูรูปถ่ายแม่ก็รู้สึกเหมือนเคยรู้จักกันที่ไหนมาก่อน แต่ก็จำอะไรชัดๆ ไม่ได้สักเรื่อง

ความทรงจำที่มีต่อคนที่ให้กำเนิดเรามา ความทรงจำหลังจากที่ลืมตาดูโลกแล้วอยู่ร่วมกันในช่วง 3 ปีแรกของชีวิตมันเลือนรางขนาดนี้เสียว แม้แต่ตัวฉันเองยังตกใจ ไม่ว่าจะเป็นคนสำคัญขนาดไหนก็就会被ลืมเลือนไป หากต้องจากกันไปก่อนที่จะโตพอจำความได้อย่างนั้นหรือ แต่ถ้าสมมติว่าฉันจำแม่ได้ชัดเจนเลยละ ฉันกลับรู้สึกว่าฉันคงรู้สึกเหงาในใจลึกๆ ไปตลอดแน่

*

“ยูจัง ยังแบกอยู่อีกหรอ”

“ค่า ก็พุงนี้หนูจะขึ้นป.1 แล้วนี่คะ”

หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ ฉันแบกเป้นักเรียนเดินวนไปมารอบห้องต่างๆ ที่ข้างในไม่ได้ใส่อะไรแต่กระเป๋าเป้เองก็หนักมาก

“เข้ากับหนูมากเลย แต่ว่านะ ยูจังแบกแบบนี้มานานจนเบื่อแล้วละ”

พ่อหัวเราะให้กับฉันที่แบกกระเป๋าเป้ทุกวันมาตลอดช่วง 2 อาทิตย์นี้

“ทั้งคุณปู่คุณย่าก็บอกว่าเข้ากับหนูมากคะ”

“ก็คงนั่นละ แต่เดี๋ยวต้องวางลงแล้วมาช่วยกันเก็บโต๊ะก่อน”

“เอ๊ะ”

“เอ๊ะอะอะไรกัน ยูจังเป็นเด็กประถมแล้วก็ต้องช่วยงานบ้างสิ”

“แหม เด็กประถมนี้ยุ่งจัง”

ฉันมีพ่อแม่ 5 คน ฉันรักพวกเขาทั้งหมดเลย

โมริมิยะ ยูโกะ เป็นนักเรียนมัธยมปลาย

ฉันเป็นมิโตะ ยูโกะเมื่อแรกเกิด

หลังจากนั้นก็กลายเป็นทานากะ ยูโกะ

และเป็นอัสึมิงะฮะระ ยูโกะ

และตอนนี้เรียกตัวเองว่า โมริมิยะ

ยูโกะ เด็กสาวที่มีพ่อ 3 คน แม่ 2 คน

และรูปแบบครอบครัวของเธอเปลี่ยนไปถึง 7 ครั้ง

ในขณะที่คนรอบข้างต่างมองว่าสิ่งที่ยูโกะพบเจอนั้นเป็นปัญหา

แต่เธอกลับมองว่านั่น ไม่ใช่ปัญหาหรือเรื่องทุกข์ใจแม้แต่น้อย

ความรักที่หลั่งออกมาแม้จะไม่มีคำว่า “โดยสายเลือด”

อ่านจบแล้วอบอุ่น รู้สึกอยากกอดใครสักคนให้แน่นๆ เลย

